

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 5-6.

Jézus népszerűsége növekedőben van, egyre többen értesülnek csodáiról; így akármerre indul, az emberek furakodnak és lökdösődnek, hogy valahogy a közelébe férközhessenek. Jézus vándorútjai emiatt egyre nehezebbé válnak.

Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét

Nagyon izgalmas dolog, amikor az emberek ennyire hallani akarják Isten Igéjét.

ő a Genezáret-tó partján állt.

Itt Tibériusz taváról, vagyis a Galileai-tengerről van szó. Amikor tengerről beszélünk, mindig sós víztömeg jut eszembe, de a Genezáret-tónak édes vize van.

Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták.

Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot.

A hozzátóduló sokaság miatt Jézus beszállt Simon hajójába, és kérte, hogy egy kissé távolodjon el a parttól. Így anélkül taníthatta az embereket, hogy a zsúfoltságtól elveszítette volna velük a szemkontaktust.

Kapernaum környékén a Galileai-tó partja elég meredek, és ha a csónakkal egy kissé eltávolodott a parttól, egy amfiteátrumhoz hasonló hely állt rendelkezésükre. Nagy segítség volt ez abban, hogy nagy tömeget taníthasson egyszerre.

Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!”

Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.”

Simon udvariasan ugyan, de szembeszegült a paranccsal. „Uram, én vagyok a halász! Tudom, hogy mikor kell halászni, és azt is tudom, hogy ez az idő nem alkalmas erre.” Ahogy a hőmérséklet emelkedik, a halak egyre mélyebbre mennek, és a hálóik nem voltak alkalmasak mélytengeri halászatra, hanem csak a felszíni halászatra. Miután kidobták a hálókat a hajóból, körbe-körbe eveztek, majd végül behúzták a hálókat a zsákmánnyal együtt a hajóba.

„De a te szavadra mégis kivetem a hálókat.” Egész éjjel eredménytelenül dolgoztak az emberek, és most Jézus arra utasítja őket, hogy ugyanoda vessék ki a hálójukat, ahol eddig semmit sem fogtak. Ennek ellenére most hihetetlen eredményt érnek el! Ez számomra azt az ellentétet tükrözi, amely a saját erőfeszítéseink és az Úr által vezérelt erőfeszítések között van. Mennyi időt, energiát és pénzt pazarolunk az ember által ihletett erőfeszítésekre! Magunk előtt látjuk az adott feladatot, hát eltervezzük, hogy miként lehetne azt a legjobban elvégezni. Kifejlesztjük a programot, megszerezzük az anyagi eszközöket, felállítjuk a bizottságokat, és meghatározzuk a program gyakorlatba ültetésének módjait.

Abban a gyülekezetben, ahol éveken keresztül szolgáltam, a felekezet programcsomagokat kínált az egyes gyülekezetek számára. Nagyon kényelmes megoldás volt, mert még gondolkodni sem kellett ezeken, csak fel kellett állítani a bizottságokat, és el kellett kezdeni a program megvalósítását. Minden évben volt egy tavaszi és egy nyári program.

Egy lelkipásztor barátom, aki nekifogott, hogy megvalósítsa a gyülekezetében e program minden lépését, a helyi telefonkönyv minden egyes lapját felhasználva felhívta a lakosokat, hogy meghívja őket a templomba. Megszámlálhatatlan lufit töltöttek meg héliummal, amelyeken számok voltak. Ezeket a város központjában szabadon engedték. Aki megtalálta a számokat és elhozta a templomba, egy különleges sorsoláson vett részt, ahol megnyerhette a díjak valamelyikét. Aztán megszervezték a szállítási bizottságot, hogy elhozhassák azokat, akiknek szüksége volt arra, hogy érte menjenek és elhozzák a templomba, stb., stb. Mindezeket, és még sok egyéb dolgot is csináltak ebben a gyülekezetben. A program után hat hónappal beszélgettem a lelkésszel, és megkérdeztem, hogy hogyan értékeli a programot. Hány embert tudtak állandó tagként hozzáadni a gyülekezetükhöz? Ezt válaszolta: „Van egy süket 85 éves ember, akit 40 kilométer távolságról hozunk a gyülekezetbe. Nem sok emberrel találkozik a hét során, ezért örömmel jön olyan helyre, ahol emberek vannak. Ő az egyedüli, akivel a taglétszámunk gyarapodott, miután több ezer dollárt költöttünk ezekre a programokra.”

Az ember munkája nagyon eredménytelen lehet, ha nem az Úr irányítja. Itt viszont Jézus irányítja Pétert a halászatban. Péter egy kis morgolódás után engedelmeskedik, de nem sok jót vár a dologtól, mert már sok negatív tapasztalata van.

Hányszor találkoztam már olyan elbátortalanodott emberekkel, akiknek hasonló tapasztalataik voltak? Milyen sokszor válaszolták a javaslatainkra, hogy ezt már megpróbáltam? De vajon az Úr irányítása alatt próbálkoztál, vagy csak a saját ötleteidről vezérelve? Nagy a különbség, mert biztos lehetsz abban, hogy amikor az Úr irányít, akkor az érte végzett szolgálatod nem fog kárba veszni.

S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek.

A siker a legvadabb álmaikat is felülmúlta! Mindez azért történt, mert engedelmeskedtek Jézus parancsának. Az eredmény pedig figyelemreméltó. Amikor előre eltervezett programjainkba minden emberi energiát és erőfeszítést befektetünk, és ennek eredményeképpen valami történik, akkor hajlamosak vagyunk a sikert jó módszernek elkönyvelni, és máshol is kipróbálni. Tanfolyamokat tartunk és másokat is arra ösztönzünk, hogy tanulják meg, hogy miként kell a horgot kivetni, hogyan tegyük vonzóvá a csalit, hogy még több halat tudjunk fogni. Amikor viszont az Úr cselekszik, akkor a tanfolyamok és az önimádat helyett, csak annyit tehetsz mint Péter:

Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”

Hirtelen világossá válik előtted Isten munkája, hatalma és jelenléte - ez mindig alázatra indító tapasztalat. Az embernek nincs mivel büszkélkednie Isten jelenlétében.

A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!”

Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.

Az Úr választott mesterségük csúcsára juttatta őket, és utána azt kéri tőlük, hogy hagyjanak mindent maguk mögött, és kövessék Őt. A kis hajók roskadoztak, amint a part felé tartottak a hatalmas rakománnyal – ez volt minden galileai halász álma. Mindezt otthagyták és Jézussal indultak tovább.

A többi evangéliumban nem találjuk meg Péter és János elhívásának hátterét. Azok alapján úgy tűnhet, hogy Jézus a Galileai-tenger partján sétálva meglátott néhány halászt, akiknek azt mondta, hogy hagyják ott a hálójukat, és kövessék Őt. Ezek erre aztán eldobálták a hálójukat és követték anélkül, hogy bármilyen előzetes ismeretük lett volna Jézusról. Ez nem igaz, mert ezek az emberek előtte megtapasztalták és megismerték az Urat, Jézus nem volt idegen számukra. Most viszont teljes elkötelezettséget kért tőlük követésében.

Amikor Jézus az egyik városban járt, egy leprával borított ember meglátva őt, arcra borult, és kérte: „Uram, ha akarsz, meg tudsz tisztítani engem.”

Erre Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és így szólt: „Akarom, tisztulj meg!” És azonnal letisztult róla a lepra.

Lukács egy listát állított össze Jézus csodáiból. Először a csodálatos halfogásról ír, amely egy természettel kapcsolatos csodatétel; majd egy gyógyíthatatlan betegség meggyógyítása következik. A leprától mindenki rettegett az ókorban, mert a leprást teljesen kiközösítették a társadalomból, senki sem érhetett hozzá. Ellenkező esetben – a beteghez hasonlóan – tisztátalanná vált volna az illető. Jézus ebben az esetben megérintette a leprást, egy másik gyógyítás alakjával ezt viszont nem tette meg. Látható, hogy Jézus nem módszereket alkalmazott a munkája során, amiért nagyon hálás vagyok, mert mi állandóan módszereket keresünk. Jézus azt mondta, hogy *„A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”* Isten nem alkalmazkodik a mi útjainkhoz és módszereinkhez.

A teológián a Metódológia volt az egyik tantárgyunk, melynek keretén belül azokat a módszereket próbálták megtanítani, amelyek alapján Isten dolgozik. Az érdekes dolog azonban az, hogy Istennek különböző ajándékai és különböző cselekvési módjai vannak. Még egy és ugyanazon ajándék is különbözőképpen működik a különböző egyéneken keresztül, mert a Szentlélek a saját akarata szerint osztja az ajándékokat, és ez által mindig ellenőrzése alatt tartja a munkát és a módszereket. Legjobb esetben is csak egy eszköz lehetek, amelyen keresztül Isten munkálkodik.

Jézus itt megérinti az embert. *„Ha akarsz, Uram, meg tisztíthatasz.”* – érdekes megállapítás. Gyakran mondjuk mi is, hogy *„Uram, ha ez a Te akaratod...”* és én ezt egyáltalán nem akarom lekicsinyíteni, mert ez a helyes út. Kimondva vagy kimondatlanul ez minden imám alapindítéka, mert nem akarom az én akaratomat teljesíteni Isten akarata ellenére.

Az ima célja sosem lehet az én akaratom megvalósítása, kivéve, ha az én akaratom teljesen az Ővéhez alkalmazkodik. Az ima célja mindig Isten akaratának a megvalósítása kell, hogy legyen ezen a földön, és ezt mindig észében kell tartanunk. Jézus maga mondta: *„a Te akaratod legyen meg, ne az enyém.”* Miután Isten elé visszük a kéréseinket, mi is ugyanezzel fejezzük be

imánkat. Gyakran az Úr – ehhez az esethez hasonlóan - meg akarja tenni, amit mi szeretnénk: *„Akarom, tisztulj meg!”*

Amikor tíz leprás jött Jézushoz, akkor nem érintette meg őket - a távozásuk után gyógyultak meg, ez az ember viszont azonnal meggyógyult. Jézus nem mindig cselekszik egyformán, mint már korábban említettük. Ha ugyanúgy cselekedne minden esetben, akkor az emberek összehasonlítnák a tapasztalataikat. Ha nem ugyanúgy történne az én esetemben, mint a tiedben, akkor azt gondolnám, hogy Isten nekem nem teszi meg azt, amit neked megtesz. Isten különbözőképpen dolgozik, hogy ne mások tapasztalataira alapozzuk a saját életünket. A tanúbizonyságokkal teli összejöveteleknek van jó és rossz oldala is, mert gyakran mi is a másikhöz hasonló tapasztalatokat akarunk szerezni, és a hangsúly mindig a tapasztalatokon van.

Ő pedig megparancsolta neki: „Senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak

Isten törvényével kapcsolatban az a csodálatos, hogy arról is rendelkezik, hogy amikor egy ember egy *gyógyíthatatlan* betegségből felépül, akkor miként tud visszatérni a társadalomba. Isten megteremtette az alapot arra, hogy dolgozhasson az emberek között. *„Ez a poklos emberre vonatkozó törvény, amikor megtisztulva a pap elé kerül...”* Pedig a poklosság - a lepra - gyógyíthatatlan betegség mind a mai napig. Ma már meg lehet fékezni a továbbterjedését, de továbbra sem gyógyítható.

Isten mindig meghagyta magának azt a lehetőséget, hogy gyakorlatba ültethesse legfelsőbb törvényeit, amelyek az általunk ismert természeti törvények felett vannak. A törvény előírása szerint a leprásnak meg kellett mutatnia magát a papnak, és miután az látta, hogy nincsen rajta fehér hús, elkülönítette 7 napra egy külön házba, majd a hét nap után ismét megvizsgálta. Ekkor két galambot kellett áldoznia: az egyiknek a vérét vízzel együtt egy medencébe öntötték, a másikat pedig belemártották ebbe a véres vízbe, és elengedték. Amint ennek a galambnak a szárnyairól lepereg a véres víz, jelképesen úgy pereg le a betegség az emberről, és visszatérhet az emberek közösségébe. El tudjátok képzelni a leprás érzelmeit, miközben a repülő galambot követi a szemével! Hirtelen felfogja, hogy teljesen meggyógyult, és az emberek végre visszafogadják maguk közé! Nemrég még reménytelenül kitalizott volt e megalázó betegség miatt, és most láthatja Isten hatalmas munkáját.

Ő pedig megparancsolta neki: „Senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és ajánlj fel áldozatot megtisztulásodért, ahogyan Mózes elrendelte, bizonyosságul nekik.”

De a híre annál jobban terjedt, és nagy sokaság gyűlt össze, hogy hallgassák, és meggyógyítsa őket betegségeikből.

Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott.

Ebben az evangéliumban Jézus emberi voltát hangsúlyozza Lukács. Ennek részeként Lukács az aki legtöbbször említi Jézus imaéletének részleteit. Felteszem a kérdést: ha Jézus, Isten Fiaként szükségét érezte az imának, akkor kinek képzeljük mi magunkat, és feltételezzük, hogy ima nélkül is élhetjük az életünket? Ha Jézus számára ennyire szükséges volt, akkor a mi életünk fontos és szükséges részének kell lennie.

A mennyben talán a legnagyobb megrökönyödést az váltja ki, hogy milyen keveset imádkoznak az emberek. Biztos vagyok benne, hogy az angyalok gyakran beszélgetnek erről, amikor végig

nézik azt a sok nyomorúságot és megpróbáltatást, amiben részünk van. Ők csak azt várják, hogy segítségül hívjuk őket, mi pedig elesünk, összetörünk, vérzik az orrunk, felállunk, aztán ismét kapunk egyet, és ismét elesünk. Ők pedig így csodálkoznak: „Mikor fog már ez az eszetlen segítséget kérni tőlünk? Meddig megy tovább anélkül, hogy segítségért kiáltana? Bárcsak tudná azt, hogy Isten milyen erőforrásokat bocsátott a rendelkezésére!”

Amikor az egyik napon tanított, és ott ültek a farizeusok és törvénytudók, akik Galilea és Júdea különböző falvaiból, továbbá Jeruzsálemből jöttek, az Úr ereje gyógyításra indította őt.

Jézus munkálkodása magára vonta egy ellenséges tömeg figyelmét, akik képesek voltak egészen Jeruzsálemből Galileába jönni, mert hallottak Róla. Elsősorban azért jöttek, hogy kritizálják ezt a növekvő mozgalmat. A vallásos élet vezető személyiségeinként meglehetősen kényelmes életet élhettek, ezért a jelenlegi helyzetet ellenük irányuló fenyegetésként élték meg. Minden áron hibát akartak találni Jézusban, hogy bebizonyítsák: ez az ember nem Istentől való, tehát nem lehet a Messiás sem.

És íme, férfiak ágyon hoztak egy béna embert, és igyekeztek bevinni és letenni eléje. Mivel a sokaság miatt nem találták módját, hogyan vigyék be, felmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át eresztették le ágyastól Jézus elé a középre.

EI tudjátok képzelni ezt a jelenetet? Jézus ott ül a házban, az emberek sokasága pedig körülötte, és egyszer csak hangos kopogások hallatszanak a tetőről, majd megjelenik egy nyílás a mennyezeten, és lassan egy kötél leengednek egy beteget. Csodálom ezeknek az embereknek hihetetlen találékonyságát és eltökéltségét, mert elhatározták, hogy bármi áron segítenek a barátjukon. Ilyen barátokra van szükség! Semmi nem tudja őket megállítani, és pont Jézus elé engedték le a beteget.

Ő pedig látva hitüket, így szólt: „Ember, megbocsáttattak a te bűneid.”

EI tudom képzelni, hogy a tetőn levő emberek lekiáltják, hogy „Uram, nem ezért hoztuk ide, hanem azért, hogy saját lábán mehessen haza!” Abban az időben a betegséget gyakran valamilyen bűnnek tulajdonították. Emlékeztek, hogy a tanítványok megkérdezték Jézustól a vak emberrel kapcsolatban, hogy „Uram, ki vétkezett, hogy ez az ember vakon született?” Még azt is elhitték, hogy már az anyád méhében is vétkezhettél a születésed előtt! Jézus nem mondta meg, hogy az ember miért született vakon. Sokan félreértve Jézus szavait azt mondják, hogy azért született vakon, hogy az Úr dicsősége megnyilvánuljon. Jézus csak annyit mondott, hogy Ő maga Isten dicsőségére munkálkodik, és meggyógyította az embert. A kérdésre viszont nem válaszolt, csak azt mondta, hogy sem a beteg, sem a szülei nem vétkeztek.

Mégis, abban az időben is - néha még manapság is - az emberek gyakran valamilyen bűnt feltételeznek egy-egy betegség mögött. Tragikus, hogy amikor egy beteggel találkozunk rögtön vádolni kezdjük. Ha az emberek bűnei mind betegséget eredményeznének, akkor senki sem tudna egyetlen lépést sem tenni. Hibás és kegyetlen dolog azzal vádolni egy beteg embert, hogy nincs elég hite az egészséges élethez. Nem elég neki a saját baja, hanem ezt mág mások is tetézik bűntudatának erősítésével. Isten legnagyobb szentjei közül sokan szenvedtek betegségekben, és gyakran ezek a nehézségek hozták bennük létre azt a csodálatos jellemet, amivel később rendelkeztek.

Jézus először a legfontosabb dologgal kezdett foglalkozni, mert fontosabb, hogy megbocsátassanak a bűneink, mint a fizikai gyógyulásunk. Jobb ha csonkán megyünk a mennyországba, mint épen a pokolba.

Jézus tudta, hogy a farizeusok árgus szemekkel figyelik őt, és szándékosan cselekedett így, mert tudta, hogy hogyan fognak erre reagálni.

Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?”

Abban igazuk volt, hogy csak Isten bocsáthatja meg a bűnöket, és Jézus azt akarta, hogy ezt kimondják. Ezzel beleestek az Ő csapdájába. Abban viszont hibáztak, hogy Jézust istenkáromlással vádolták, mert Jézus bebizonyította nekik isteni mivoltát. A „*megbocsátattak a bűneid*” kifejezéssel isteni kiváltságát gyakorolta, tudván, hogy csak Isten bocsáthat meg bűnöket. Dávid azt mondta az Istennek: „*Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.*” Ha tehát a bűn egyedül Isten ellen irányul, akkor egyedül csak Ő tud megbocsátani minden vétket. Jézus pont ezt a reakciót akarta előidézni, aztán pedig rájuk zárta a csapdát.

Jézus átlátta gondolataikat, és így válaszolt nekik: „Miről tanakodtok szívetekben? Mi könnyebb: ezt mondani: Megbocsátattak a te bűneid, - vagy pedig ezt mondani: Kelj fel és járj?”

Hát persze, hogy könnyebb azt mondani, hogy „*megbocsátattak a bűneid*”, mert ki tudja megnézni ennek a bizonyítékát az ember szívében. Hogyan tudod bebizonyítani a szavaid erejét? Ez lehetetlen. Ha viszont azt mondod egy bénának, hogy „*kelj fel és járj*”, ez esetben nagyon könnyen látható lesz, hogy mekkora valóságtartalma és hatalma van a szavaidnak.

Azért pedig, hogy megtudjátok: van hatalma az Emberfiának bűnöket megbocsátani a földön: Neked mondom, - így szólt a bénához, - kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!”

Ez pedig szemük láttára azonnal felkelt; fogta ágyát, amelyen feküdt, és Istent dicsőítve hazament.

Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, merteltek félelemmel, és ezt mondták: „Hihetetlen dolgokat láttunk ma!”

Jézus a gyakorlatban mutatta be nekik azt, hogy Ő Isten. Megteremtette a megfelelő légkört, bebizonyította, hogy a szavainak hatalma van.

Ezután kiment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült.

A római kormány felmérte a területeket, és utána árverés alá bocsátotta a vámszedés lehetőségét. A vámszedőnek annyit kellett fizetnie a rómaiknak, amennyire a felmérésben azt a területet becsülték, amit ezen felül behajtott, az övé maradt. Ezért a vámszedők mindig azt vizsgálták, hogy mire lehetne még adót kivetni. Még a puszta létezésért is adót kellett fizetni. A termésed 10%-át, valamint a gyümölcs és borteremés 20%-át hajtották be.

Azt hiszitek, hogy a mi kormányunk sok adót vet ki? Olvassatok utána, hogy mire vetett ki adót a római hatalom. Nem csoda, hogy a vámszedőket a egy kategóriába sorolták a gyilkosokkal és a rablókkal. Nem is álltak távol az igazságtól!

A becsületos vámszedő olyan ritka volt, mint a fehér holló. Az ásatások alkalmával találtak egy emlékművet, amelyet egy tisztességes vámszedőnek állítottak, ezzel is megerősítve, hogy ez

mennyire ritka jelenség lehetett. A zsidók még árulónak is tartották őket, mert a római kormány bérencei voltak, és a vámszedőket nem engedték a zsinagógákba.

Ezután kiment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült. Így szólt hozzá: „Kövess engem!”

Az otthagyt mindent, felkelt, és követte őt.

Lévi nagy vendégséget készített neki a házában, és nagy sokaság volt ott, vámszedők és mások, akik velük együtt telepedtek asztalhoz.

Miután az emberek megismerik Jézust, az első dolguk az, hogy mindenkinek beszélni kezdenek róla. Ez a vámszedő is összeszedte vámszedő barátait - mert senki más nem barátkozott vele - és bemutatta nekik Jézust.

A farizeusok és a közülük való írástudók pedig zúgolódtak, és ezt mondták tanítványainak: „Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?”

Ha egy farizeus egy vámszedő közelébe ért, akkor szorosan összehúzta magán a köpenyét, mert nem akarta, hogy akár a köpenyének sarka is véletlenül hozzáérjen a vámszedőhöz. Ha ez megtörtént, akkor tisztátalanná vált - haza kellett mennie, meg kellett fürödni, ki kellett mosnia a ruháit, és egy napig nem mehetett be a zsinagógába sem a tisztátalansága miatt.

Jézus pedig együtt eszik velük! Ez – véleményük szerint - még az érintésnél is rosszabb, mert amikor valakivel együtt eszel, akkor ugyanazt a kenyeret érinted, és azt meg is eszed. Hogy lehet, hogy Jézus vámszedőkkel eszik? Abban az időben ha valakivel együtt étkeztél, azt jelentette, hogy nagyon szorosan azonosultál vele.

Jézus így válaszolt nekik: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.”

Jézus odament, ahol a vámszedők éltek, ott szolgált a lelki betegeknek. Mi gyakran alakítjuk a gyülekezeteinket steril kórházakká. Olyan légkört teremtünk, ahová egy bűnös betévedve, nagyon kényelmetlenül érezné magát.

Angliában él egy barátunk, aki a kocsmákban szolgál heti 3-4 estén keresztül. Hatalmas szolgálata van, a kocsmákban osztja meg Jézust az emberekkel. Kiváló bizonyágtevő, ugyanakkor nagyon sok figyelemztetést kap a város többi lelkészétől, mert oly sok időt tölt a kocsmákban. Ő az Úr példáját követi, oda megy, ahol a bűnösök vannak, hogy elérje őket, és kihozza őket onnan.

Ők pedig ezt mondták neki: „János tanítványai gyakran böjtölnek és imádkoznak, ugyanígy a farizeusok tanítványai is; a tieid pedig esznek és isznak.”

Erre Jézus így válaszolt: „Rávehetnétek-e a násznépet, hogy böjtöljön, amíg velük van a vőlegény? De jönnek majd napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, akkor azokban a napokban böjtölni fognak.”

Akkoriban a lakodalom két hétig tartott: egy hét az esküvő előtt, és egy utána. A második héten a közeli barátok és rokonok vehettek részt, és ünnepelhettek a vőlegénnyel és a menyasszonnyal együtt.

Nagyon nehéz és kemény volt az élet abban az időben, és talán ez volt életükben az a időszak, amikor nem dolgoztak, csak ünnepeltek. Azokat a különleges barátokat, akiket erre az egy hétre hívtak, a nász gyerekeinek hívták, és így nevezte Jézus is a tanítványait. A vőlegény velük van, és azért vannak itt, hogy ünnepeljenek. Amikor majd elmegy, akkor majd ideje lesz a bőjtnek is.

Mondott nekik egy példázatot is: „Senki sem tép ki foltot új ruhából, hogy régi ruhára varrja, mert így az újat is eltépné; és nem is illene a régihez az új ruhából való folt.

Ha új foltot teszel a régi ruhára, akkor a mosás alatt az új anyag összemegy, és ezért elszakítja a varrás mentén a régit, mert a régi már teljesen összement a sok mosástól.

Senki sem tölt új bort régi tömlőbe

Amikor új bort töltöttek egy tömlőbe, akkor olyan gázok keletkeztek, amelyek a bor erjedését, és ezzel a régi tömlő repedését idézték elő. Ha tehát régi, megkeményedett tömlőbe töltötték az új bort, akkor azok a gázfejlődés következtében felfújódtak, és kihatadtak. Ezért az új bort új tömlőkbe tették, amelyek puhák és rugalmasak voltak, és ezáltal hasadás nélkül engedtek a gázok nyomásának.

Senki sem tölt új bort régi tömlőbe, mert az új bor szétrepesztené a tömlőt, és elfolya, sőt a tömlő is tönkremenne.

Hanem új bort új tömlőbe kell tölteni és a kettő együtt megmarad.

Aki pedig óbort ivott, az nem akar újat, mert ezt mondja: Az óbor a jó.”

Jézus a régi vallási rendszerről beszél, amellyel szemben Ő egy új, friss tanítást vezet be. Ahelyett, hogy a régi rendszert reformálná - új foltot tenne régi ruhára, vagy új bort öntene régi tömlőbe - egy teljesen új tömlőt fog használni Isten új munkájához.

Akik a régi, megszokott rendszerekhez szoktak, mindig ellenkeznek egy új bevezetése ellen. „A régi jobb” – mondják. Az új ötletek, új gondolatok nagyon gyakran találnak azonnali elutasításra. Az én mottóm a következő: „Áldottak a rugalmasak, mert ők nem fognak megtöretni.” Isten őrizze meg rugalmasságunkat! Az idő előrehaladtával én is szokásokat alakítok ki, de imádkozom Istenhez, hogy ne engedje, hogy bezárkózzak az új dolgok elől. „Istenem, segíts, hogy mindig nyitott legyek arra, amit Te akarsz tenni!” Az egyháztörténelem során gyakran előfordult, hogy amikor Isten egy új munkát akart végezni, akkor azt a korabeli vallási rendszeren kívül kellett elkezdenie, mert a régi tömlő nem tudta az újbort befogadni.

Egy szombaton gabonaföldeken ment át, és tanítványai kalászokat tépdestek, tenyerük között morzsolták és ették.

Május második felében a búza már érni, barnulni kezd a galileai földeken. A kalászokat úgy tisztították meg, hogy összemorzsolták a tenyerükben, majd a nyitott tenyerüket feltartották, és kifújták belőle a polyvát, és utána megették a búzamagokat. Nagyon egészséges tápláléknak számít, rágás közben rágószerű anyaggá válik, és ha akarod egész nap rághatod, vagy akár le is nyelheted.

A törvény megengedte, hogy egy mezőn áthaladva ehettél a termésből amennyit akartál, de nem vihettél el onnan semmit - nem arathattad le a szomszédod termését. Szombaton viszont törvénybe ütköző volt ilyesmit tenni, mert ez a művelet munkának számított. Semmit sem cipelhettél szombaton, és a búza súlya a kezedben megszegte ezt a törvényt is.

A farizeusok közül némelyek megkérdezték: „Miért tesztek olyat, amit szombaton nem szabad?” Jézus így válaszolt nekik: „Vajon azt sem olvastátok, amit Dávid tett, amikor megéhezett ő is, meg azok is, akik vele voltak?”

Bement az Úr házába, elvette a szent kenyereket, és megette, sőt azoknak is adott, akik vele voltak; pedig a kenyeret nem lett volna szabad megenni, csak a papoknak.”

Dávid az embereivel együtt Saul elől menekült és az Úr házában kért a paptól valami enivalót, de a papnak semmi étele sem volt, csak a szent kenyerek. Ezekből csak a pap ehetett, és bárki más törvényszegést követett el, ha evett belőlük. Az asztalra helyezett 12 kenyér Izráel tizenkét törzsét jelképezte, és Isten jelenlétét a 12 törzsben. Hét napon keresztül hagyták ott az asztalon, utána a pap megehetette azokat. Dávid és az emberei azonban nagyon éhesek voltak, elvették és megették a szent kenyeret, amely nem volt törvényes cselekedet, de az emberi szükséglet felülbírálta a törvényt. A tanítványok is éhesek voltak, és ez esetben is az emberi szükséglet felülbírálta a törvényt.

És kijelentette nekik: „Az Emberfia ura a szombatnak.”

Egy másik szombaton bement a zsinagógába, és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze sorvadt volt.

Az írástudók és a farizeusok figyelték Jézust: gyógyít-e szombaton; hogy ily módon találjanak valamit, amivel vádolhatják.

Ő azonban, ismerve gondolataikat, ezt mondta a sorvadt kezű embernek: „Kelj fel, és állj a középre!” Az felkelt és odaállt.

Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Megkérdezem tőletek: szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani?”

Ti mit válaszolnátok erre a kérdésre? Mikor törvényes dolog a rossz cselekedet? Mikor törvényes dolog elpusztítani egy életet? A farizeusok nem tudtak válaszolni.

És végignézve mindnyájukon így szólt a beteghez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Ő kinyújtotta, és meggyógyult a keze.

Azokat pedig esztelen indulat szállta meg, és arról beszéltek egymás között, hogy mit tegyenek Jézussal.

Jézus rettenetesen feldühítette őket, és láthatjuk, hogy milyen tarthatatlan helyzetbe kerültek. Annyira nevetségessé váltak, hogy egyetlen kiutuk az erőszak maradt. Egyetlen érvük sem maradt, teljesen lefegyverezték őket. Mit tehettek? Harcolni kezdtek, mert minden egyéb értelmét veszítette.

Azzal a kijelentésével, hogy „Nyújtsd ki a kezed”, Jézus lehetetlen dolgot kért az embertől, aki vitatkozhatott volna vele: „Ha ki tudnám nyújtani a kezem, akkor állandóan itt lógnék magam mellett, nem?” Ahelyett, hogy vitába bocsátkozott volna, inkább megpróbált engedelmessé válni Jézusnak, és hirtelen kiderült, hogy ez sikerült neki.

Jézus lehetetlen dolgot parancsolt, az ember eldöntötte, hogy engedelmessé válik, és e döntés következtében az Úr minden szükséges dolgot rendelkezésére bocsátott. A mi hibánk legtöbbször az, hogy megállunk vitatkozni. Jézus lehetetlen dolgokat vár el tőlünk: pl. „légy tökéletes, mint a mennyei Atyám.” „De Uram, én nem lehetek tökéletes, tudod ugye!?” – hangzik válaszuk. Jézus azt mondja: „Légy erős!” „De Uram, azt hiszed, ha erős lennék, akkor itt

fetrengenék szörnyű gyengeségemben?” Ahelyett, hogy engedelmeskednénk, inkább vitatkozunk.

Abban a pillanatban, amikor engedelmeskedni akarsz Jézus Krisztus parancsának annak ellenére hogy mindez lehetetlennek tűnik, minden szükséges dolgot biztosítani fog ahhoz, hogy engedelmeskedni tudj Neki. Semmi olyat sem parancsol, amelynek cselekvésére ne hatalmazna fel téged; csak akarnod kell az engedelmességet.

Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát.

Miért imádkozott egész éjjel? Mert másnap nagyon fontos döntések elé nézett: ki kellett választania a tanítványok közül a tizenkét apostolt. Jézus mindig imádkozott a fontos döntések előtt. Ez számunkra is követendő példa – imádkozzunk, és keressük Isten tanácsát a döntések előtt.

Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett:

Simont, akit Péternek nevezett el, Andrást, a testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant, Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát és Simont, akit Zélótának neveztek, Júdást, a Jakab fiát, és Júdás Iskáriótest, aki árulóvá lett.

Azután lement velük, megállt egy sík helyen, vele együtt tanítványainak nagy sokasága és nagy néptömeg egész Júdeából, Jeruzsálemből, a Tenger-mellékéről, Tíruszból és Szidónból. Azért jöttek, hogy hallgassák őt, és meggyógyuljanak betegségeikből.

Az emberek most már nem csak délről - Júdeából és Jeruzsálemből -, hanem a tengermelléki észak városokból is jönnek hozzá.

Akiket tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak.

Az egész sokaság igyekezett őt megérinteni, mert erő áradt ki belőle, és mindenkit meggyógyított.

Lukács, az orvos, szerint erő áradt ki Belőle. Számunkra érdekes tanulság, hogy mindez az egész éjjeli imádkozás után történik.

Mostantól a fejezet végéig a Hegyi-beszéd rövidített változatát olvashatjuk. Máté evangéliumának 5., 6., és 7. fejezeteiben olvashatjuk a hosszabb változatot, néhány eltéréssel. Ezen eltérések miatt vannak akik azt mondják, hogy ez nem a Hegyi-beszéd, csak egy másik beszéd, amelyben Jézus ugyanazokat a pontokat érinti; és a különbségek miatt, lehet, hogy igazuk van.

Ő pedig tanítványaira nézett, és így szólt: „Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa.

Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert majd megelégtettek. Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.

Boldogok vagytok, amikor gyűlölnék titeket az emberek, és amikor kiközösítenek, gyaláznak benneteket, és kitérlik neveteket mint gonosz nevet, az Emberfiáért.

Örüljete az azon a napon, és ujjongjatek!

Nem sok emberrel találkoztam, aki örült volna a kereszténysége miatt ért vádaknak, inkább panaszkodnak és fel akarják adni. Jézus pedig azt mondja, hogy

Örüljete az azon a napon, és ujjongjatek! Íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben, mert ugyanezt tették atyáik a prófétákkal.

De jaj nektek, gazdagok, mert megkaptátok vigasztalástokat!

Jaj nektek, akik most jóllaktatok, mert éhezni fogtok! Jaj, akik most nevettek, mert gyászolni és sírni fogtok!

Jaj, amikor jót mond rólatok minden ember, mert ugyanezt tették atyáik a hamis prófétákkal!

Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatek azokért, akik bántalmaznak titeket.

Jézus itt hirtelen egy csomó teljesíthetetlen parancsot ad, és én azonnal vitatkozni kezdek: „Uram, hogyan szeressem az ellenségeimet? Ez lehetetlen! Nem akarok jót tenni azokkal, akik gyűlölnék engem. Nem akarom áldani azokat, akik átkoznak engem.” Ezek mind természetellenes parancsok, idegesítőek, és ezért inkább vitába szállok velük kapcsolatban. De mindaddig, amíg vitatkozom, a kezem béna marad, sohasem fogok változni, mert mindig csak ki akarom egyenlíteni a számlát. „Szemet szemért, fogat fogért” - mondom, bosszút akarok állni, és végül felőröl a gyomorfekélyem.

Ha viszont engedelmeskedni akarok, és azt mondom: „Istenem, szeretni akarok, de nem vagyok rá képes, neked kell ezt megtenned helyettem.” Azt tapasztalom, hogy ha megvan bennem az akarat, akkor Ő mindent meg fog adni ahhoz, hogy engedelmeskedni tudjak. Az én részem csak annyi, hogy akarjak engedelmeskedni, ebben áll a győzelem titka.

Aki arcul üt, annak tartsd oda a másik arcodat is, és aki elveszi felsőruhádát, attól alsóruhádát se tagadd meg.

Mindenkinek, aki kér tőled, adj, és attól, aki elveszi a tiedet, ne követeld vissza.

És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatek velük.”

Sokan tanító fordított előjellel tanította ezeket: „Ne tégy olyat senkivel, amit nem szívesen vennél másoktól.” Hallel, Konfúcius és a többiek ehhez hasonlókat tanítottak. Jézus pozitív megközelítése megváltoztatta a dolgok állását. Nem azt mondta, hogy: „Ne üsd meg a másikat, ha nem akarod, hogy visszaüssön, *hanem amit szeretnél, hogy veled tegyenek az emberek, azt tedd te velük’.*”

Mit szeretnél? Hogyan viselkedjenek veled mások, amikor hibázol? Azt akarod, hogy kedvesek és megértőek legyenek? Akkor te magad légy ilyen velük, amikor ők hibáznak. Jézus parancsa jó cselekedeteket eredményez, ahelyett, hogy csak egyszerűen a rossztól próbálnánk távol tartani magunkat.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is ugyanezt teszik.

És ha azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszakapjátok, mi a jutalmatok? Bűnösök is adnak kölcsönt bűnösöknek, hogy visszakapják azt, ami jár nekik.

Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt.

Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Ugye ismét vitatkozni van kedvünk? De ezek az Úr parancsai. Ahelyett, hogy vitába szállnánk, inkább válasszuk az engedelmisséget!

„Ne ítéletek, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik.

Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.”

Az adakozás törvénye egy lelki törvényen alapul. Nem tudom, hogy hogyan lehetséges a működése, de azt tudom, hogy működik. Pál azt mondta, „*aki bőven vet, bőven arat, aki szűken vet, szűken arat*”. Az adakozásban is ez érvényesül: az Úr is aszerint fog adni, ahogyan te adsz másoknak.

Példázatot is mondott nekik: „A vak vezetheti-e a világtalant? Nem esnek-e mind a ketten verembe?

A tanítvány nem feljebb való mesterénél; aki pedig teljesen felkészült, az lesz olyan, mint a mestere.

Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a saját szemedben pedig nem veszed észre a gerendát?

Biztos vagyok benne, hogy Jézus mindezt mosolyogva mondta, mert elég vicces elképzelni, amint egy fickó ki akarja rángatni a szomszéd szeméből a szálkát, amikor gerenda kandikál ki a saját szeméből. Ez ránk is jellemző, mert vannak olyanok akik másokat folyamatosan kritikával illetnek. A legjobbainkban is annyi rossz van, és a legrosszabbainkban is annyi jó van, hogy senki sem beszélhet a másikról, csak önmagáról.

Hogyan mondhatod atyádfiának: Atyámfia, hadd vegyem ki szemedből a szálkát! - mikor a saját szemedben nem látod a gerendát? Képmutató, előbb vedd ki a gerendát a saját szemedből, és akkor jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd a szálkát atyádfia szeméből.”

„Nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem, és viszont nem rossz fa az, amely jó gyümölcsöt terem.

Mert minden fát a gyümölcséről lehet megismerni. Hiszen túskebokorról nem szednek fűgét, csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt.

A jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót, és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.

Csak egy kis ideig kell hallgatni az emberek beszélgetését, és azonnal kiderül, hogy milyen szívük van.

Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?”

Az „Úr” kifejezés azt is magába foglalja, hogy léteznie kell egy úr-szolga viszonyoknak. Mai kultúránkban nem igazán értjük, hogy mit jelentett rabszolgának lenni, semmilyen tulajdonnal sem rendelkezni, vagy hogy milyen egy másik ember tulajdonának lenni. Szó nélkül és azonnal engedelmeskedni kellett mindennek, amit követeltek. Ezt fel sem tudjuk fogni mai nagy

függetlenségünkben. Ezért aztán könnyen kicsúszik a szánkon, hogy „Uram, Uram”. Mennyire következetlen dolog Jézust Úrnak hívni, ha nem engedelmeskedünk Neki.

Az előzőekben Jézus igen sok engedelmességre intő dolgot sorolt fel. Jakab azt mondta, hogy „*Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat*“. Jézus előző intéseire azt mondjuk, hogy „Uram, én ezt nem tudom megtenni”. Erre Jézus válasza így hangzik: „Miért hívtok Úrnak, ha nem teszitek azt, amit parancsolok?” Ha nem engedelmeskedsz annak amit parancsol, akkor Jézus nem az Urad.

Önvizsgálatra van szükségünk. Pál azt mondja, hogy amikor az Úr asztalához járulunk, akkor vizsgáljuk meg magunkat, mert ha ezt megtesszük, akkor Isten nem fog megítélni minket. Gyakran elengedjük a fülünk mellett Krisztusnak azon parancsolatait, amelyekkel nem egészen értünk egyet. Kiválogatjuk azokat, amelyek tetszenek, a többieket pedig kimagyarázzuk, mert nem értünk velük egyet.

De ha az Úr címet használom az Ő megszólításásra, akkor minden tövényével szemben engedelmességgel tartozom. Nem vitatkozni kell, hanem az engedelmességet kell választani.

Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kösziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve.

Nagyon fontos, hogy a Jézus Krisztusba és az Isten Igéjébe vetett hitünk jó mélyre ásott alapokon nyugodjék. Nagyon sok ember sekély alapra építi a házát: érzelmekre, megtapasztalásokra, izgalmas időkre. De amikor megérkezik a vihar, a háza nem fog megállni - csak akkor, ha sziklára építette.

Aki pedig hallotta beszédeimet, de nem azok szerint cselekedett, az hasonló ahhoz az emberhez, aki alap nélkül a földre építette a házát: beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott az a ház, és teljesen elpusztult.”

Mindkét esetben a vihar próbájának voltak kitéve. Az Úr nem ígért nehézségmentes életet senkinek. Mindenkit egyformán érinteni fognak a próbatételek, olyanok is, amelyeket nem fogunk megérteni. Nem tudjuk majd felfogni, hogy egy igaz és szerető Isten hogyan tud ilyeneket megengedni. Az árvíz hatalmas erővel fog támadni; ha nem vetted a fárdságot arra, hogy megalapozd a hitedet, akkor az egész rendszer össze fog dőlni körülötted, és téged is maga alá temet.

Ássunk mélyre, engedelmeskedjünk Jézus parancsainak. Gyakoroljuk őket, ahelyett, hogy vitába szállnánk velük. Ő nem azt akarja, hogy kimagyarázd magad és kifogásokkal rúkolj elő, hanem azt, hogy megváltoztasd a dolgokat. „Nem tudom megtenni!” – mondod, és ez így igaz. Jézus tudja ezt, de tedd meg ennek ellenére - és amikor engedelmeskedni akarsz, akkor azonnal mindent megad majd ahhoz, hogy engedelmeskedni tudj. Istenem, tégy minket az Ige cselekvőivé!